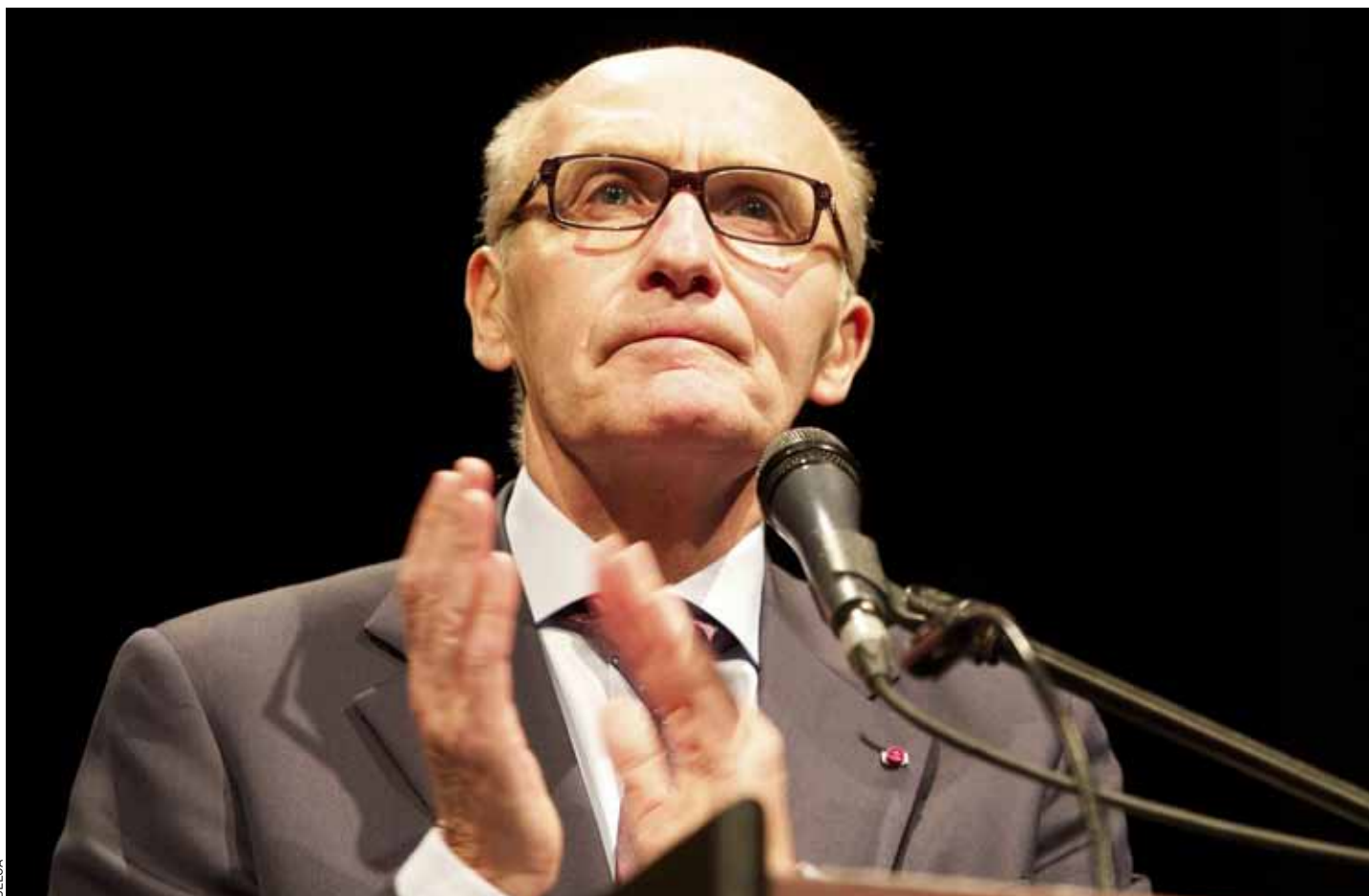

VOLKSBELANG

Jaargang 134 - nummer 01 - januari 2013 - maandblad

BELGA

Afscheid van de gouverneur

Op 1 februari ging **André Denys** met pensioen als gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen. Met Denys verdwijnt zowat de laatste 'Flandrien' uit de Vlaamse politiek. Zijn afscheid had wat mineure kantjes: er was de politieke vaudeville rond zijn opvolging; er was de politieke impasse in Den-

derleeuw waar men een laatste keer een beroep moest doen op 'bruggenbouwer' Denys. Omdat André Denys ook een trouwe LVV'er was, brengt Volksbelang deze maand een overzicht van zijn rijke carrière. Nog in 2001 leidde hij voortreffelijk een congres over de toekomst van de sport

in Vlaanderen in het Thermae-palacehotel in Oostende. Sport was voor 'wielerfanaat' Denys een maatschappelijk bindmiddel, iets wat mensen samenbrengt. – **B.C.**

→→→ **Lees meer blz. 8 en 9**

INHOUD

EDITORIAAL

Het Plan Wallonie-Bruxelles / 2

100 JAAR LVV

Toen het LVV 50 jaar werd / 3

NIEUWJAARSRECEPTIE

**De toespraken en
het activiteitenverslag / 4**

Het plan Wallonië-Bruxelles

In de nieuwjaarstoespraken van enkele PS-kopstukken zijn we bestookt met de liefde van de Walen voor Brussel. Terwijl premier Elio Di Rupo waarschuwde voor het gevaar van "het separatisme van de N-VA" zongen zijn partijgenoten Marnette en Demotte de lof over Wallobrux, de nieuwe federatie die de Waalse en Brusselse Franstaligen in het leven hebben geroepen. Het plan WB krijgt concrete vormen.

De PS is een partij die nog altijd voor de macht gaat. Als het kan in België, maar als het moet straks ook in de "Fédération Wallonie-Bruxelles", zoals de Franstaligen hun gemeenschap nu noemen. En die is minder een fictie dan men wel zou denken. Wallonië heeft zijn oog laten vallen op Brussel en de Vlamingen die nog ijveren voor een gezamenlijk beheer van de hoofdstad, krijgen forse tegenwind. De Brusselse Vlamingen mogen de komende maanden flink oppassen omdat de Franstaligen aan een groot verbond werken waarin Vlaanderen in Brussel zijn grondwettelijke bescherming wel eens zou kunnen kwijtspelen.

Paul Marnette, de nieuwe partijvoorzitter van de PS was daar in Le Soir nogal duidelijk over: "Maintenant, il faut prendre conscience de ce que l'on représente ensemble; je l'ai dit, une nation wallon-bruxelloise".

Het hoge woord "Waals-Brusselse natie" is er dus uit. Meteen doemt het beeld van de gewestvorming met twee (Wallonië en Brussel) tegen één (Vlaanderen) weer op. De Walen beseffen dat het confederalisme langs Vlaamse kant bewaarheid zal worden en om hun minderheidspositie in België te ontlopen richten ze zich nu tot een bondgenootschap met de

"DE ONRUST VOOR 2014 IS BIJ DE PS ERG GROOT"

Brusselaars die de hond in het kegelspel worden. Want Vlaanderen kan het zich niet permitteren om de hoofdstad los te laten en zal dus de plaats van de Brusselse Vlamingen moeten blijven verdedigen. Zelfs Bart De Wever heeft dit nu ingezien. Vlaanderen zonder Brussel zou een verarming zijn. Brussel is een meerwaarde voor Vlaanderen en omgekeerd. Overigens wat stellen de Franstaligen zich voor van een Brussel zonder Vlaanderen? Gaan ze de problemen waarmee Brussel kampt alleen oplossen? Zonder de Vlamingen en de Vlaamse centen?

Een confederale structuur kan dus alleen maar gestoeld zijn op de taalgemeenschappen, met een co-bestuur voor Brussel. Het is onbegrijpelijk dat zelfs Vlaamse politici in Brussel nu pleiten voor het overhevelen van de gemeenschapsbevoegdheden, zoals cultuur en onderwijs, naar het Brussels Gewest. Dit zet de ganse staatsvorm met zijn broze evenwichten op de helling wat dramatisch zal zijn voor de Vlamingen in de hoofdstad die door de nodige grondwettelijke garanties als minderheid zijn beschermd. Vlaanderen kan in Brussel niet toelaten dat gemeenschap en gewest één worden in Brussel. Het zou een verloochening en een kaakslag zijn van de strijd van talrijke Brusselse Vlamingen in het verleden. Dezelfde politici verantwoordden hun voornemen om van Brus-

sel een supergewest te maken met de redenering dat de stad multicultureel is geworden, waar vele gemeenschappen samenleven. Dit kan best, maar Brussel is en blijft de hoofdstad van zowel Walen als Vlamingen die beiden op voet van gelijkheid verantwoordelijk zijn. Onder het mom van de diversiteit kan er niet aan het Brussels model geraakt worden.

De onrust voor 2014 is bij de PS erg groot. Men vreest dat in Vlaanderen een meerderheid zal ontstaan die regelrecht voor een Vlaamse natie zal kiezen en het vormen van een federale regering niet meer mogelijk zal zijn. Daarom kiest Di Rupo voor de vlucht vooruit en wil hij Vlaanderen waarschuwen voor separatistische avonturen, terwijl hij gelijktijdig zijn plan Wallonie-Bruxelles uitvoert. Wat moet je met die gespletenheid?

VOLKSBELANG

wordt uitgegeven door
de vzw Liberaal Vlaams Verbond,
Stichting Vanderpoorten

Verantwoordelijke uitgever:

Bert Cornelis,
Kramersplein 23, 9000 Gent

Hoofdredactie:
Bert Cornelis Bert@Reflectc.be

Vormgeving:
ilona.berghmans@openvld.be

Secretariaat:
Luc Pareyn - Liberaal Archief
Kramersplein 23 - 9000 Gent
tel. 09/221.75.05 - fax: 09/221.12.15
www.liberaalarchief.be
luc.pareyn@liberaalarchief.be

Eind dit jaar zal het Liberaal Vlaams Verbond zijn honderdjarig bestaan vieren. Maar wat gebeurde er toen het LVV zijn vijftig kaarsen uitblies? We doken in de archieven. Een impressie.

Toen het LVV vijftig jaar werd

door Bert CORNELIS

Op 21 en 22 september 1963 was het groot feest bij het LVV. In het Volksbelang van zaterdag 5 januari 1963 werd de viering aangekondigd met de mededeling "Deze viering wordt thans voorbereid. Onze leden, aangesloten associaties en verenigingen, evenals maatschappijen en muziekkorpsen houden deze dagen vrij." Hieraan werd een ledenweringsactie gekoppeld onder de slogan: "Doe morgen niet wat vandaag nog kan."

Een week nadien beschreef Leo Siaens in het verbondsblad de geschiedenis van vijftig jaar LVV. Het was de tijd dat er zich in de unitaire Liberale Partij grote hervormingen aankondigden. Sedert 1961 was de partij onder impuls van voorzitter Omer Vanaudenhove hervormd tot PVV en werd het LVV, onder leiding van jonge Vlaamsegezinde parlementsleden zoals Herman Vanderpoorten (in 1963 LVV-voorzitter), Frans Grootjans en Willy De Clercq, officieel naast haar tegenhanger, de "Entente Libérale Wallonne" door de partij erkend. Hierdoor kregen de Vlaamse liberalen binnen de partij een grotere bewegingsvrijheid dan vroeger. Dit alles zou in 1971 resulteren in de oprichting van de Vlaamse PVV. 1963 was de tijd van de heftige besprekingen van de taalwetten van de katholiek-socialistische regering Lefèvre-Spaak. "De grootse viering die in september duizenden liberale Vlamingen te Gent zal samenbrengen, zal de bekroning zijn van de actie die vandaag, zoals gisteren, door het LVV wordt gevoerd", schreef Siaens. In een kadertje onder de titel "Ledenveldtocht '63" werd elk LVV-lid opgeroepen één nieuw lid te maken. Op het LVV-secretariaat aan de Brusselse Emile Jacquemainlaan werd een brochure '50 jaar LVV' voorbereid. Er verscheen ook een boek "50 jaar liberalisme in Vlaanderen" van G. Albert.

De voorpagina van *Volksbelang*, zaterdag 28 september 1963 naar aanleiding van het 50-jarig bestaan: op de foto PVV-voorzitter Omer Vanaudenhove tijdens zijn toespraak op de academische zitting in de aula van de Gentse Rijksuniversiteit.

Straffer dan 1 mei

De liberale hoogdag in Gent werd door *Volksbelang* de maanden vooraf nog uitgebreid aangekondigd. Het blad publiceerde ellenlange opsommingen van alle afdelingen van PVV en LVV die aanwezig zouden zijn. Een uitvoerend en erecomité stond in voor de organisatie. Het blad publiceerde zelfs een kaart met de route die de optocht in de Gentse binnenstad zou volgen. Eind september had het steunfonds dat was opgericht, meer dan 80.000 Belgische frank in kas.

15.000 deelnemers

Zaterdag 28 september 1963 kopte *Volksbelang* "Een Vlaamse liberale kracht" boven het verslag van de viering. Klanken van spetterende fanfares, tromgeroffel en muziek van de jeugdfanfares luisterden het feest in de Aula van de Gentse Rijksuniversiteit op. Twaalf tot vijftienduizend aanwezigen stapten mee op in een stoet, zo noteerde Willy De Clercq. De politie van Gent telde 9.400 deelnemers... en voegde er in een mededeling aan toe dat geen enkele 1-mei-viering in de stad van vader Anseele ooit zoveel volk op de been had gebracht... Zaterdag vond een academische zitting plaats met tal van sprekers. Om 18 uur werd het LVV op het Gents stadhuis ontvangen. Zondag vertrok om 10 uur een optocht op de Vrijdagmarkt. Na afloop vond in het Gents Casino een indrukwekkend buffet plaats. Het LVV begon aan nog eens 50 jaar.

Aan de viering zelf gingen tal van activiteiten vooraf. In februari besteedde de uitzending door derden "Liberale Gedachte en Actie" een uitzending aan "Wat is het LVV?". Op 24 maart vond een algemene vergadering plaats onder de titel "Het LVV in de PVV". Voorzitter Vanderpoorten deed een oproep om massaal op de viering aanwezig te zijn: "Daarom verstuuten wij ons langs deze weg een dringende oproep te richten tot de afgevaardigden van de bij het L.V.V. aangesloten verenigingen en alle leden opdat zij zo talrijk mogelijk de gewone algemene vergadering zouden bijwonen op zondag 24 maart om 10 u. in het hotel "Plaza", Ad. Maxlaan 118, te Brussel."

Voorzitter Clair Ysebaert: “De Mayakalender bleek niet te kloppen”

“Het jaar 2012 is voorbij. We hebben ons nog maar eens door wat ik zou willen noemen een luizig jaar heen gesparteld. De aangekondigde apocalyps is evenwel uitgebleven, de Maya kalender bleek niet te kloppen, geen grote tsunami's, er zijn geen marsmannetjes geland”. LVV-voorzitter Clair Ysebaert zag tijdens zijn nieuwjaarstoespraak wel een aantal andere buitenaardse politieke fenomenen.

Voorbeeld 1: sommige leden van de politieke klasse dacht schoonheidsprijzen te halen met boetes voor jongeren die een broodje smikkelen op de trappen van een kerk in Mechelen bijv. Of voor mannen die ocharme claxonneren naar een vrouw – hun eigen vrouw nota bene. Echt gebeurd in Antwerpen – prijs 50 euro. Dit blijken gas-boetes te zijn.

Voorbeeld 2: waar geen politicus in geslaagd is, dat kon de koningin-weduwe in één beweging: de dotatiekwestie op de politieke agenda plaatsen. Als dat geen efficiënte zelfdestructie PR is, weet ik het ook niet meer. Wie vele jaren verantwoordelijkheid heeft gedragen, moet in de media niet komen klagen over een royal, wetende dat het probleem van haar buitensporige dotatie door iedereen onderkend was, maar elke keer opnieuw met de mantel van de vergetelheid bedekt werd.

Voorbeeld 3: principes zijn als winden. Je houdt ze op zolang het kan, en als het niet meer gaat, laat je ze zachtjes los. De gevleugelde woorden van Mark Eyskens indachtig waren CD&V en N-VA in Denderleeuw aan het doen wat ze principieel niet wilden: hun gemeente besturen bij de gratie van Vlaams Belang. Gevaarlijk precedent of onschadelijk experiment? Was het cordon sanitaire een trage dood aan het sterven? Bloemen noch kransen, moord noch brand. Een blauwe gouverneur, de

“EEN VLOT DEEL LIBERALE BEWEGING WORDT YUPPIELAND”

laatste die overblijft, kwam ter hulp.

Voorbeeld 4: en last but not least, in de eigen kringen. Het LVSV, door een zgn. invloedrijk consultant gevisieerd als “yuppies”. Welnu, “er zijn” zoals Alexander De Croo zei, “weinig partijen met een jeugdwerking als de onze. Het LVSV is ontegensprekelijk een kweekvijver van jong liberaal talent. We moeten daar dus op een volwassen manier mee omgaan: hen koesteren, niet verketteren.” Een mooi compliment van de vicepremier, voorwaar! Een compliment dat nét op tijd kwam bij het begin van het nieuwe jaar. Toch meende die politiek regenboogkleurige consultant onze jongeren te moeten afmaken. Heeft hij ooit geweten wat het LVSV is, wat het LVV is? Als iemand zijn geboortedatum kent, dan no- teer ik hem en ik stuur hem de handleiding over het A tot Z van het echte liberalisme, niet dat van de consultants of de spinning. En voor al wat nuttig is, er komen afspraken tussen LVV, LVSV en jong Vld over samenwerking. Een vlot deel liberale beweging wordt yuppieland, 't is maar dat u het

weet. U kan nog altijd uitwijken”.

De LVV-voorzitter sprak verder enkele nieuwjaarswensen uit. Onder meer voor de ministers: “Vooreerst op het federaal-politieke vlak. Ik wens alle federale ministers wat minder profileringsdrang, maar veel degelijk ploegwerk, zodat we uiteindelijk vooruitgang maken met de nodige hervormingen, sedert 6 december van 2011 aangekondigd. Heilige huisjes wens ik een stevige grondverzakking, zodat we er definitief van af zijn en uiteindelijk kunnen doen wat nodig is. Als volbloed liberaal kan ik me verzoenen met allerlei academische discussies over lasten, geen moeilijke discussie is mij te veel, maar belastingverhoging: neen, Vld.”

En voor de nieuwe voorzitter van Open Vld, Gwendolyn Rutten: “Ik wens dat zij zich ontpopt als een Lionel Messi. Hij is ook maar 1m69, zonder hakken, en hij is alweer verkozen tot 's werelds beste voetballer. Pas op het voetbalveld werpt Messi de verlegenheid van zich af, praat de zwijgzame jongen plots met zijn voeten in elegante volzinnen. Messi, dat is voetbal in zijn puurste vorm. Als een kind in het park, zo schreef een commentator. We wensen, Gwendolyn, dat u de politiek in onze partij ook in haar edelste pure vorm terugbrengt; desnoods als een kind in het park, in al zijn eenvoud, in woord, in taal, in gedrag, dat hebben we nodig.”

Open Vld-voorzitter Gwendolyn Rutten begon haar toespraak op de nieuwjaarsreceptie van het LVV met de mededeling dat haar partij sinds de partijvoorzittersverkiezingen een “vrouwenpartij” is geworden, met sterke ministers zoals Annemie Turtelboom en Maggie De Block. “Daarom moeten we dus ook de vrouwenbladen lezen en die roepen 2013 uit tot jaar van de verandering”.

Open Vld-voorzitter Gwendolyn Rutten: “2013: het jaar van het optimisme”

Meteen zette ze de toon: “Dit is wat we zullen moeten doen: veranderen”, zei Rutten, die eind vorig jaar verkozen werd tot nieuwe voorzitter van Open Vld en daarmee Alexander De Croo opvolgde die vicepremier in de federale regering werd. Gwendolyn is meteen de eerste voorzitter van Open Vld die ook zetelt in het dagelijks bestuur van het LVV waarin zij vorig jaar werd opgenomen. In haar toespraak herinnerde ze dan ook aan 2013 als feestjaar want het LVV zal zijn honderdste verjaardag vieren. “Dat is geen verjaardag meer. Dat is een prestatie - een die heel wat respect en bewondering verdient”, zei ze.

“Niet alleen verandering, maar ook optimisme zal 2013 kenmerken”, zei de voorzitter. “Het pessimisme, negatief zijn, het zagen en klagen, laten we het ook maar toegeven, het moeilijke jaar 2012, moeten we achter ons laten. We moeten opnieuw de rug rechten, vol zelfvertrouwen.”

Maar daarvoor moeten we wel volgens Rutten ook meer fier zijn op wat de Vlaamse liberalen realiseren. “We hebben drie uitstekende ministers in de federale regering. Stuk voor stuk maken zij het verschil. Alexander De Croo pakt het pensioendossier aan want we hebben de hoogste belastingen en de laagste pensioenen. Dat is een schande. Om daar iets aan te doen moeten er meer mensen aan het werk gaan. En dat op die manier wie werkt ook meer pensioen krijgt. Het werd mogelijk als gepensioneerde onbepaald bij te verdienen, dankzij de liberalen. De gezinspensioenen voor de zelfstandigen werden verhoogd. Annemie Turtelboom zet in op bestraffing en strafuitvoering, ze hervormde het erfrecht,

LUC DAELMANS

ze bouwt nieuwe gevangenissen en past de Wet-Lejeune aan. Nauwelijks een jaar geleden geloofde niemand in Maggie De Block. Wel vandaag heeft ze laten zien dat ze met een streng, menselijk en kordaat asielbeleid orde op zaken heeft gesteld”.

Voorzitter Rutten schoot echter met scherp op de Vlaamse regering waar Open Vld in de oppositie zit: “In Vlaanderen staan de liberalen niet mee aan het roer. Al vier jaar lang niet. En ook daar is het verschil duidelijk. De jobkorting, de belastingverlaging voor de hardwerkende Vlaming, weet u nog? In één pennentrek geschrapt. Zuurverdiende koopkracht in rook opgegaan. Schulden? Onder Dirk Van Mechelen, ONZE Dirk Van Mechelen, hadden we er GEEN - en ik zeg we, want schulden van de overheid zijn schulden die uiteindelijk op de rug van de belastingbetaler komen, dat weten

u en ik als liberalen maar al te goed. Nu, vier jaar later? De teller staat op ZE-VEN miljard euro. Ach, er is zoveel meer. Mobiliteit. Onderwijs. Het schrijnend arme debat over de zorg. De versmachtende regelgeving die het laatste greintje ademruimte van onze ondernemers wegzuigt. De fiscaliteit die hopeloos verouderd is, niet afgestemd is op wat mensen prikkelt. Dat zijn ALLEMAAL Vlaamse bevoegdheden.”

TEGENWIND

In haar toespraak ging ze dieper in op het liberalisme dat het vandaag niet gemakkelijk heeft. “Die situatie is niet nieuw. Onze vooruitstrevende ideologie kampt met de regelmaat van een klok met tegenwind uit conservatieve hoek. U weet dat beter dan wie ook. De geschiedenis van het Liberaal Vlaams Verbond staat bol van de vaak moeilijke maar altijd gepassioneerde strijd tegen het status quo.”

IDEËËNPARTIJ

Voor de toekomst van het liberalisme hoopt zij op de kracht van het optimisme van liberalen, de partij moet opnieuw een ideeënpartij worden en alle neuzen in dezelfde richting plaatsen. “En, beste vrienden, er zijn verschillende manieren om iets samen te doen. Maar een belangrijk element is INSPRAAK. Dat is dus een van de doelen die ik me stel als voorzitter. De partijwerking moet terug stevig ‘beetgenomen’ worden. De structuur en de organen moeten opnieuw inspraak garanderen en bevorderen.” In het najaar komt er een ideologisch en programmacongres. Beide congressen worden in werkgroepen voorbereid. - **B.C.**

2012: Het jaar van de troos

Tijdens de nieuwjaarsreceptie van het LVV presenteerde zoals de traditie het wil, algemeen secretaris Oscar de Wandel het activiteitenverslag van 2012. We geven enkele passages uit het verslag weer.

2012 was dus al bij al een grijs jaar van troosteloze matheid en als wij vanuit onze liberale invalshoek onze eigen bollenwinkel onder het vergrootglas leggen, komen wij al snel tot de vaststelling dat die analyse niet zo heel veel van de algemene perceptie afwijkt.

En wat richtte het Liberaal Vlaams Verbond dan uit in 2012? Precies wat het nu al sinds de eeuwwisseling doet, althans probeert te doen: een laboratorium zijn waarin de eigen liberale ideeën kunnen kiemen en tot ontwikkeling komen, ter inspiratie en voorbereiding van de officiële partijstandpunten van de Open VLD, een discussieplatform zijn voor de confrontatie met vertegenwoordigers en sympathisanten van andere politieke formaties, een brugfunctie vervullen met andere liberale organisaties, inzonderheid met het Liberaal Vlaams Studentenverbond. Samengevat in de woorden van Em. Prof. Dr. Walter Prevenier: optreden als de *"heilzame antithese van de partij"*, als de *"onafhankelijke locomotief van het liberale denken, met een eigen sociaal-economisch profiel en een ethische sensibiliteit"*.

BOEIEND LVV-JAAR

De in 2012 georganiseerde bijeenkomsten met Staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie Maggie De Block (10 januari), Vice-premier en Minister van pensioenen Vincent Van Quickenborne (28 februari), Staatssecretaris voor fraudebestrijding John Crombez (24 april), Minister van Justitie Annemie Turtelboom (30 mei), vicedecaan rechtsfaculteit UHasselt Prof. Johan Ackaert (19 september), en Prof. Stefaan Fiers (KU Leuven) en Minister van Staat Herman De Croo (16 oktober) pasten perfect in dit kader. De LVV-LVSV samenwerking kreeg dan weer vorm in de

Oscar de Wandel, algemeen secretaris

voorjaarsconferentie over de Europese Unie (met medewerking van Guy Verhofstadt en Olli Rehn, Pieter Cleppe en Philippe De Backer, Johan Van Overtveldt en Paul De Grauwe op 17 maart) en in het programmatologisch debat tussen Gwendolyn Rutten en Egbert Lachaert naar aanleiding van hun kandidatuur voor het voorzitterschap van de Open VLD (21 november).

Goede liberale vrienden, geen van deze manifestaties haalde in de pers de frontpagina's, ook niet de *"boekskes"* en in de gegeven omstandigheden kunnen wij niet anders dan hierover bijzonder tevreden zijn. Gezien het LVV voor zijn activiteiten eerder de knusse luwte van het serene debat opzoekt dan het harde licht van de schijnwerpers en de knetterende vluchtigheid van de oneliners, is er toch wel enige garantie voor de *"liberté de pensée"* die ons zo dierbaar is. Voor het Liberaal Vlaams Verbond is het *"Manifest van Oxford"* (1947) nog lang geen politiek artefact.

DE VUURTOREN

Vijftien jaar geleden (1998), naar aanleiding van de viering van 85 jaar Liberaal Vlaams Verbond, schreef onze voorzitter Clair Ysebaert het volgende: *"Het kan niet worden ontkend dat de grondbeginselen van het liberale ideeëngoed, zoals vrijheid, openheid, verdraagzaamheid en solidariteit, bijzonder hoog scoren in onze hedendaagse maatschappij... "liberaal zijn" komt nu in zowat alle democratische partijen aan bod. Eerder dan te treuren om deze geestelijke diefstal moet dit reveil van liberale waarden door de liberale beweging in haar geheel dankbaar worden aangegrepen, om mee te helpen de VLD als partij de vruchten te laten plukken van het feit dat de burgers liberaler denken dan ooit tevoren."*

Het stukje liberale geschiedenis dat zich hierna ontwikkelde, deed weinig minder dan zijn woorden bevestigen, voor enige tijd althans... In juni 1999 werd de VLD de sterkste politieke formatie van het land. Dat bleef ook zo in 2003. De partij kon in de twee opeenvolgende regeringen-Verhofstadt haar liberale ideeën ten volle tot ontplooiing laten komen. In 2007 kende de Open VLD evenwel een forse terugval, een negatieve trend die zich in 2010 andermaal herhaalde. Toch konden liberale ministers in de regeringen Leterme en Di Rupo op post blijven, maar binnen de partijrangen zat de klad er goed in: de vanouds ingebakken tegenstellingen tussen eerder linkse en meer rechtse bloedgroepen die in 2004 in het conflict rond het migrantenstemrecht nog eens in alle scherpte onder het voetlicht kwamen, werden door de tenoren van de partij vrijwel in de openbaarheid uitgevochten. Dit leidde enerzijds tot afscheuringen, anderzijds tot leegloop naar andere poli-

teloze matheid

tieke formaties. Vooral de in 2001 ontstane Nieuwe Vlaamse Alliantie (N-VA) slaagde erin met haar zogenaamd Vlaams-liberaal discours de rechtervleugel van de Open VLD te destabiliseren en zelfs de stamboom-liberalen binnen de partij de stuipen op het lijf te jagen, zowaar zelfs sommigen onder hen in het kamp van de blauwe indignados te doen belanden.

En dat deed onze voorzitter in zijn nieuwjaarstoespraak van vorig jaar besluiten met de verzuchting dat de Open VLD als partij binnenkort opnieuw zou kunnen werken aan een "platform dat de mensen een zinnig toekomstperspectief biedt, een platform met ideeën om in te geloven en voor op te komen."

GEEN DUIDELIJKE SIGNALLEN

Welnu, liberale vrienden, voor het zoveelste jaar op rij, die duidelijke signalen er ook in 2012 niet echt zijn gekomen. Niet dat zij er helemaal niet waren... zij waren er wel degelijk, maar naar goede gewoonte spraken zij elkaar vaak tegen, of waren zij bedoeld om de eigen achterban van het grote gelijk

te overtuigen, eerder dan er de politieke tegenstrevers mee te confronteren. En ook al zijn de gemeente- en provincieraadsverkiezingen van oktober 2012 voor de Open VLD lang niet zo desastreus uitgevallen als de peilingen hadden voorspeld, toch slaagden de liberalen er niet in hun politieke boodschap bij de publieke opinie door te laten dringen. Ook zijn de voorzittersverkiezingen van begin december -een nochtans volslagen legitieme democratische procedure- in de buitenwereld geïnterpreteerd als een interne strijd en werden de protagonisten in de eerste plaats gedoodverfd als opposenten wier onderscheiden standpunten de verscheurdheid binnen de partij in de verf moesten zetten.

Deze samenleving is gefocust op controverse en confrontatie, hoor je wel eens en de media laten geen gelegenheid onbenut om hierop in te spelen en de accentverschillen steevast uit te vergroten. Vraag blijft uiteraard of wij daar niet zelf in grote mate de aanleiding toe geven en hebben gegeven. In januari 2003 klonk het in mijn jaarverslag toen nog zo: "Het LVV betreurt dat sommige

mandatarissen niet de politieke volwassenheid kunnen opbrengen om hun meningsverschillen binnenskamers uit te praten in plaats van deze breed uit te smeren in de media. Nestbevuiling, persoonsbeschaadiging en ondoordachte egotripperij zijn slechts koren op de molen van de anti-politiek. Zij horen in het liberalisme niet thuis."

BLAUW ZWAAILICHT

Vandaag, goede vrienden, heeft Gwendolyn Rutten, het blauwe zwaailicht van de politieke partij overgenomen. Zij gaat door voor een sterke, mondige en eigen-wijze vrouw met een visie, een vrouw die er niet over peinst om aan de kant te blijven staan, iemand die zich gaarne mengt in het debat en die van zichzelf vindt dat zij goed is in "uitleggen".

Of zij ons in 2013 van onze "ijdele vreugde en verwarrende angsten" af kan helpen...? Als wij er maar geen "kippenvet" van krijgen.

Oscar de Wandel
algemeen secretaris

Van de kleine en de grote dingen

Op 1 februari 2013 ging André Denys met pensioen als gouverneur van de provincie Oost-Vlaanderen. Denys was de eerste gouverneur die door de Vlaamse regering werd benoemd. Hoe groot zijn afscheid ook zal zijn, zijn opvolging kwam in een politieke vaudeville terecht toen N-VA zelf vanuit die Vlaamse regering een opvolger voorstelde, zonder de andere partijen daarin te kennen. Dit politiek incident ging ook recht in tegen de verzoeningsgezindheid en het bruggenbouwen wat de wezenskenmerken waren van Denys als gouverneur.

André Denys is afkomstig van het West-Vlaamse Gistel. Zijn middelbare studies voltooide hij in Anderlecht. Zijn ouders waren Vlaamse commercianten. Uit zijn biografie citeren we het volgende: "Op jonge leeftijd stapte André Denys in het zakenleven door in het ouderlijke bedrijf aan de slag te gaan. Het curriculum van André Denys vermeldt geen academische titels, een lacune die de autodidact door zijn lange politieke ervaring heeft gecompenseerd. In 1969 - hij is dan 21 jaar - koopt André Denys een leerlooierij langs de Gentse baan te Zulte en zo wordt de jonge, ambitieuze West-Vlaming ingezetene van een landelijke Oost-Vlaamse gemeente. De zaak kent succes en daarnaast leeft de sportfanaat zich uit als amateur-wielrenner. Via de sportclubs en het gemeenschapsleven wordt al snel de interesse voor de lokale politiek gewekt. Het gezapige en ongeïnspireerde bestuur van de buitengemeente wekt immers de wrevel op van de ingeweken Zultenaar. Het conservatieve Zulte is echter sinds jaar en dag een homogeen katholiek bastion, waar de nieuwbakken politicus meteen kennis maakt met de oppositiebanken.

PARLEMENTSLID

Nationaal komt de PVV'er André Denys eerst op in 1978, op een onverkiesbare 7de plaats. De boodschap die André Denys meegeeft tijdens deze stembusslag typeert hem ten voeten uit. In een verkiezingsfolder schrijft hij: "Ik ben in de eerste plaats iemand die een politiek wil voeren voor de mensen die mij gekozen hebben en niet iemand die altijd maar knikt voor dictaten van hogerhand". Een overtuiging die het handelskenmerk van de sociaal voelende liberaal Denys zal wor-

BELGA

Met Guy Verhofstadt.

den.

In 1981 krijgt de populairder wordende politicus de 4de plaats op de PVV-lijst voor de verkiezingen voor de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Een strijdplaats die André Denys met de nodige inzet en spreekwoordelijk doorzettingsvermogen weet binnen te halen. Het kleine Zulte heeft voor het eerst een parlementair in de nationale politiek. Ondertussen loopt heel de regio zijn deur plat om hun zorgen en desiderata uit de doeken te doen. Als politicus wil hij voor iedereen bereikbaar en aanspreekbaar zijn, het motto getrouw: 'de code: open staan voor de mensen, de burger mondiger maken, maar onterechte bevoordeling en willekeur uitsluiten'.

FRACTIELEIDER

De eerste jaren van dit mandaat ontpopt het jonge kamerlid zich tot een studax. Het zijn jaren waarin hij vooral ervaring wil opdoen en de knepen van het vak wil leren. Vriend en vijand komen snel onder de indruk van zijn werkkraft en inzet. Kwaliteiten die hem in 1984 tot PVV-fractie leider in de Kamer maken. Een erg moeilijke taak die hij als generalist perfect weet uit te voeren. Omdat hij intussen overtuigd is geraakt dat de toekomst

van België in het federalisme ligt, is de keuze voor de Vlaamse Raad enkele jaren later een evidentie. André Denys is liberaal, sociaal en Vlaming. André Denys blijft VLD-fractie leider tot in juni 1999, waarna hij de fakkel doorgeeft aan collega Francis Vermeiren en ondervoorzitter van het Vlaams Parlement wordt. Een functie waarop hij, democraat in hart en nieren, erg trots is. De waardering van collega's - over de partijgrenzen heen - is groot. Het grote publiek leert de Vlaamse volksvertegenwoordiger kennen als een serieus en hard werkend politicus. Bij studies over de inzet en aanwezigheid van parlementsleden komt André Denys stevast als één van de actiefste naar voor. Dit imago van werklustige en beslagen werkbij speelt hem ook soms parten. Heikele dossiers komen gewoontegetrouw op zijn werktafel terecht. Om het in vielertermen uit te drukken: "André Denys rijdt niet zelden de gaten dicht voor de 'angry young men' van de generatie Verhofstadt, zonder dat daar altijd de nodige erkenning tegenover staat" (1).

LVV-SPORTCONGRES

André Denys was een vriend van het LVV. Als rechtgeaard Vlaming kon het verbond op zijn medewerking rekenen. Zoals in december 2001. Het LVV congresseerde toen in het Thermane-palace-hotel in Oostende met als congresvoorzitter André Denys, en paneldeelnemers de sportjournalisten Hans Vandeweghe en Ivan Sonck, voorzitter van de profliga-voetbalbond Jean-Marie Philips, huidig rector van de Vrije Universiteit Brussel Paul De Knop, VVD-kamerlid Jan Rijpstra en... jawel, Jean-Marie Dedecker. Denys is nog altijd een verwoed wielerman en draagt de sport in het algemeen diep in zijn hart. Voor hem was

BELGA

Met Alexander De Croo toen die zijn eed aflegde als burgemeester van Brakel.

Tijdens zijn toespraak op zijn afscheid in Gent.

BELGA

het dan ook een enorme slag toen in 2010 bij hem longvlieskanker werd vastgesteld. In oktober 2010 kreeg Denys het harde verdict te horen dat een long was aangetast door een kwaadaardige kanker. Enkele maanden later werd hij in Zwitserland geopereerd en werd een long weggehaald. In februari van vorig jaar herviel hij. "Vandaag start radiotherapie in UZ Gent. Zoals een bergrit in mijn Tour de France, een beetje nerveus, maar vol vertrouwen." Met die boodschap maakte hij via Twitter zijn ziekte wereldkundig.

Op woensdag 24 november 2004 speeche André Denys voor het laatst in het Vlaams Parlement. In zijn onnavolgbare stijl nam hij afscheid van de nationale politiek met een goede raad voor zijn collega-parlementsliden: "Word toch rebelser. Van mijn 23 jaar in het parlement ben ik 17 jaar te braaf geweest. Als ik u een goede raad mag geven: wacht geen 17 jaar om rebels te worden". Een dag later, op donderdag 25 november, zegde André Denys de politiek definitief vaarwel. Maar liefst 28 jaar lang had hij op een harde, doch constructieve wijze oppositie gevoerd in de gemeenteraad van Zulte. Denys

werd ontvangen met een speciaal voor hem geschreven lied dat alle gemeenteraadsliden uit volle borst meezongen. Een geëmotioneerde André Denys moest meer dan één traan wegpinken.

Op 1 december 2004 legde André Denys de eed af als gouverneur van Oost-Vlaanderen. Voor hem was het tegelijk een afscheid en een begin. 23 jaar lang was de Wetstraat zijn werkplek geweest, als parlementslid van de PVV en VLD, en fractieleider in het Vlaams Parlement. Denys beschouwde zijn aanstelling als gouverneur als een bekroning van zijn loopbaan, want de VLD-top had men nooit echt 'au sérieux' genomen. André was een harde werker, maar ook een loyaal politicus, die met de soms kronkelende wegen van de politique politicienne niet echt omkon. Dat hij het nooit tot minister bracht, moet vandaag nog ietwat knagen. Menselijke verhoudingen in de VLD hebben hem dan ook ontgoocheld. Maar rancune kende Denys niet. Want hij stond het liefst in de kant van de weg, tussen het volk dat op de koers wachtte. Om te genieten van de zucht der voorbijstormende renners en de geur van massageolie.

VERBINDINGSFIGUUR

Misschien daarom werd hij gouverneur van een provincie, een man van het volk, een bruggenbouwer, maar toch, een niveau waarvan hij als politicus altijd de afschaffing had bepleit. In zijn toespraak bij zijn aanstelling viel hij meteen met de deur in huis: "Een gouverneur van en voor de Oost-Vlaamingen: dat wou hij zijn. Hij zag zich als een verbindingsfiguur tussen de verschillende bestuursniveaus, een verzoeningsfiguur en een pleitbezorger van Oost-Vlaanderen, van Vlaanderen en België. Hij bewees dit nog tijdens een van zijn laatste bestuursdaden: een politiek akkoord betrachten in bestuurloze Denderleeuw.

Wat blijft hangen uit zijn ambtsperiode is zeker zijn Ronde van Oost-Vlaanderen, een administratieve tocht langs alle 65 steden en gemeenten. Met dit initiatief verwees hij al meteen naar zijn passie voor de wielersport: een ronde rijden. Later schreef hij als een reisverhaal 'zijn ronde' in een lijvig boek neer, een boek niet alleen vol ervaringen en bedenkingen rond de lokale bestuurskracht, maar ook een pak aanbevelingen [2].

Begin december 2012 nam de politieke wereld in de Koninklijke Vlaamse Opera in Gent afscheid van André Denys. Veel politici maar ook evenveel gewone vrienden waren op het feest. Er was muziek van het symfonisch orkest Prima La Musica onder leiding van Dirk Brossé, en er waren toespraken. Emotioneel ook, want zijn gezondheidstoestand kwam veelvuldig ter sprake.

SLOW LIVING

André Denys pleitte in De laatste show op 'één' ooit voor 'slow living', traag leven. 'Na mijn operatie was ik gedwongen om het kalmer aan te doen. Nu geniet ik volop van de kleine en de grote dingen. Een mooie zin in een boek of de natuur op een fietstocht', zei hij toen. 'Wie te snel door het leven gaat, mist de schoonheid van het alledaagse. Daarom deze manier van leven, ik raad het iedereen aan.'

Bert CORNELIS

[1] www.gouverneurdenys.be

[2] Mijn Ronde. Het bestuurlijk reisverhaal van gouverneur André Denys. Uitg. Snoeck, 2008.

JAPAN

DE TOEKOMST VAN HET VERLEDEN

Japan heeft een nieuwe regering. Op tweede kerstdag legde Shinzo Abe de eed af. Met Abe treedt opnieuw de traditionele machtspartij aan, de liberaal-democratische LDP. De sinds 2009 regerende Democratische Partij van Yosjihiko Noda werd zo goed als van de tafel geveegd, en viel terug van 251 op 57 zetels in het Lagerhuis.

door **Lukas De Vos**

Abe haalde een absolute meerderheid en heeft die nog versterkt door een coalitie aan te gaan met de boeddhistisch gesteunde Nieuw Komeito. Toch is Abe nog niet thuis. Voor het Hogerhuis zijn er pas volgend jaar verkiezingen, daar ligt de DP nog dwars. En ook hij beseft dat zijn succes het gevolg is van een illusievolle keuze: Noda had het zo verknoeid dat de Japanners in arren moede teruggrepen naar een hun maar al te bekende partij.

OUDERE BEVOLKING

De grootste zorg op termijn is de hoge levensverwachting van de Japanners, en het krimpend geboortecijfer. Abe was al eerste minister in 2006-7. Hij moest toen aftreden na een groot pensioenschandaal. Hij zegt nu van zijn fouten geleerd te hebben. Maar de werkende bevolking neemt af.

Intussen kampt Japan al ruim tien jaar met stagnatie. Ooit was het de tweede grootste economische wereldmacht. Tokio staat nu op zes. De dure energie, het gebrek aan erts en grondstoffen, het verlies aan afzetmarkten lokken nationalistische reflexen uit. Die vertalen zich in een toenemend wantrouwen tegenover de buurlanden. Het dispuut om de Senkaku (Diaoyu) eilanden, heeft duidelijk gemaakt dat China zelfzeker zijn militaire macht uitspeelt – macht die Japan niet heeft, niet mag hebben op grond

van de door Mac Arthur opgelegde grondwet. Ook de Korea's zijn niet geliefd: met het Zuiden speelt een soortgelijke betwisting over Takesjima (Dokdo), de raketontwikkeling in het Noorden baart grote zorgen, met beide speelt het vuile verleden (moordpartijen, troostmeisjes, kolonisering) Japan parten.

Het is één van Abes grote beloften dat de vigerende grondwet dient aangepast. Een eigen leger lijkt de inzet. Nu is enkel een verdedigingswacht toegelaten. Maar Tokio tast de grenzen af.

DEFLATIE

Blijft de economie. Abe gaat ingrijpen bij de Nationale Bank. Het tekort mag hooguit twee procent bedragen, of er rollen koppen. Intussen moet de yen goedkoper worden, Japan kreunt al jaren onder de deflatie. Abe wil grote openbare werken laten uitvoeren. Dat alles heeft de Nikkei-index de voorbije maand al met 18 % opgestuwd, de yen verloor 8 % tegenover de dollar. Om dat vol te houden moet de spanning afnemen, zowel met China als met de VS. De nieuwe gezant in Peking moet de Chinese boycot wegwerken, want die veroorzaakte een handelsterugval met bijna 15 % de voorbije drie maanden. In November 2012 daalde de productie fors, met 1,7 %, waar maar een half procent verwacht werd. Handel met China is daarom van levensbelang. Wellicht daarom waren er Japanse spijtoptanten aanwezig op de 75e herdenking van de 'Rape of Nanking', toen het leger van de keizer 300.000 Chinezen vermoordde en verkrachtte in de

BELGA

vroegere hoofdstad. Een officieel excuus is er nog nooit gekomen, ook niet ten aanzien van andere toen veroverde en geknechte landen. En met de VS loopt al lang een ruzie over de Amerikaanse luchtmachtbasis op Okinawa, en het weinig verheffende gedrag van sommige Amerikaanse militairen. Ook dat wil Abe uitpraten.

In feite wil Abe terug naar de stabiliteit van weleer. Met een Amerikaanse legerparaplus, een sociale bedrijfspolitiek (die moeilijk gepaard kan gaan met verdere deregulering), traditionele gezinnen, en een fel hiërarchisch onderwijs. En met een terugval op kernenergie, hoewel de vorige regering na Fukusjima en de tsunami beslist had daar volledig af te stappen. Tosjimitsu Motegi, de nieuwe minister van Industrie en energie, aanvaardt niet dat het bedrijfsleven gehinderd wordt door de hoge gasprijzen, die kernenergie moesten vervangen. De LDP duikt met spoed weer het verleden in. Maar willen de nieuwe tijd en de directe omgeving dat toelaten? De DP kan zich wellicht al opmaken voor een forse terugkeer, als dat droombeeld aan diggelen valt.

Al maanden staat de softpornotrilogie van de Britse schrijfster E.L. James in alle mogelijke top drie bestsellerslijsten gebetonneerd, ook in de categorie 'literaire non-fictie'. Niet één titel, maar alle drie: 'Vijftig tinten grijs', 'Vijftig tinten donkerder', 'Vijftig tinten vrij'. Opvallend dat week na week de volgorde van de trilogie in de verkoopljsten gelijk blijft. Handig van de uitgever dat hij de hele zwik ook in één cassette verkoopt.

Plofboeken van E.L. James

door John Rijpens

Non-fictie: jawel, maar 'literair'? De meeste recensenten zijn het erover eens: het is zelfs geen veredelde pulp, keukenmeidenlectuur. De bekende Nederlandse criticus van het NRC bedacht er zelfs een nieuw woord voor: 'plofboeken' en hij voegt eraan toen: "Het zijn boeken waar amper iets instaat, maar die op industriële wijze worden opgepompt tot ze het formaat van een echt boek hebben...".

En of ze een stukje van de markt hebben veroverd! In 'Vijftig tinten grijs' ontmoet een jonge literatuurstudente een aanminnige, maar wat geheimzinnige miljonair. Zij gaat slangetje voor hem staan maar hij negeert haar. Het meisje geraakt hierdoor nog meer geprikkeld, vooral seksueel. Hij leidt haar in zijn wereld van benevelde seksuele grilen in. Eerst geniet zij van al dat lekkers wat hij, haar goeroe, haar op seksueel vlak aanleert. Zij geraakt meer en meer in zijn macht tot zij – dat is zijn ultieme bedoeling – haar helemaal wil controleren.

In het tweede deel, 'Vijftig tinten donkerder', schrikt zij van zijn duistere geheimen en verbreekt zij hun relatie. Maar zij keert terug en wordt geconfronteerd met de vrouwen uit zijn verleden.

In het derde deel, 'Vijftig tinten vrij' leven zij weer samen in een wereld vol passie, liefde, intimiteiten, rijkdom en eindeloze mogelijkheden. Tot het noodlot dreigt'.

RIJKE MADAM

Alles behalve tenenkruullend. Het is gebrekig geschreven en de seksscènes zijn ge-

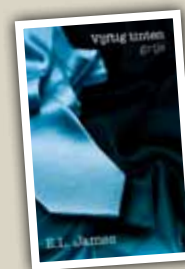
woon saai. Men kan zich terecht afvragen waarom E.L. James al meer dan veertig miljoen exemplaren wereldwijd van deze 'trilogie' heeft verkocht. Dat een verfilming in de steigers staat ligt voor de hand.

De ultieme vraag: wie zit er schuil achter die E(rika) L(leonard) James? Blijkt het pseudoniem te zijn van de in 1963 geboren Erika Mitchell, een tot voor kort onbekende bewonderaarster van de 'Twilight'-boeken, -films en -televisieseries. Toen zij een midlifecrisis kreeg besloot ze (pas in 2009) aan haar erotische softpornotrilogie te beginnen. Time magazine noemde haar bij de 100 meest 'invloedrijke' mensen ter wereld van 2012 te horen.

NOG STRAFFER

Het ligt voor de hand dat 'Vijftig tinten grijs'

nog een straffere versie krijgt met als titel 'Vijftig tinten van Dorian Gray' naar 'The Picture of Dorian Gray' van Oscar Wilde, waarin Gray een verbond met de duivel aangaat om zijn schoonheid en jeugd te behouden. Zijn homofile vriend heeft een geïdealiseerd portret van hem geschilderd. In dit geschilderde gelaat wordt de morele achteruitgang van Gray afgespiegeld, terwijl hijzelf tijdloos voortleeft. Wie nog meer van dit wil lezen, kan terecht op clandestineclassics.blogspot.com, www.skyhorsepublishing.com. Ze zijn goedkoper dan de 'Vijftig tinten' van James en kosten slechts 3 euro per (bewerkte) klassieker.

Het Staatsblad, meer dan ooit Kafka

door Mark Bienstman

Eind vorig jaar bereikte het Belgisch Staatsblad (alweer...) de kaap van 80.000 (u leest goed: tachtigduizend)pagina's. Dus op één jaar tijd wordt iedere Belg geacht kennis te hebben genomen van dit gigantisch volume aan wetgevend en/of regulerend werk van onze overheid. Naast de vraag of het al dan niet verantwoord is zo'n volume aan regelgeving los te laten op de bevolking, moeten we ons ook afvragen hoe het is gesteld met de kwaliteit, en vooral de relevantie van zoveel ijver. Wij nodigen graag iedereen uit (het zou best een leuk gezelschapsspel kunnen worden in deze barre wintertijden...) om eens een willekeurig exemplaar van het BS op een willekeurige bladzijde open te slaan en dan te lezen wat daar 'urbi et orbi' aan het land wordt medegedeeld. Afgezien van het gehanteerde taalgebruik (gewoon niet leesbaar voor een gemiddeld geschoolde burger), is vooral de graad van gedetailleerde betutteling zonder meer onvoorstelbaar en – als het niet zo ernstig was – ronduit lachwekkend.

LANGE WEG

Als men zich even realiseert dat om tot die 80.000 bladzijden te komen, er eerst (binnen de "bevoegde" administratie) een aantal ambtenaren hard bezig zijn geweest om een ontwerp tekst op te stellen. Dat die ontwerpen dan (in de meeste gevallen) op het kabinet bij de bevoegde minister zijn aanbevolend, die ze dan (vooraleer ter goedkeuring aan de regering voor te leggen) onderwerpt aan een kritisch onderzoek door een of andere Interkabinetten Werkgroep en vervolgens worden "beslist" op een of andere ministerraad en/of ministerieel comité. Dan

SHUTTERSTOCK

worden de meeste van die teksten officieel "neergelegd" bij het betrokken wetgevend orgaan (federaal parlement en/of Vlaams Parlement), waar ze alweer een lange weg afleggen van bespreking in de commissie, amendering, doorverwijzing voor advies naar de Raad van State en/of andere verplicht te consulteren officieel Overleg en/of Advies orgaan, om uiteindelijk (definitief) te worden goedgekeurd in de plenaire vergadering, vanwaar ze dan naar het eindstation worden verscheept: publicatie in het Belgisch Staatsblad.

Het aantal mensen in overheidsdienst dat bij dit proces is betrokken, is zonder meer hallucinant en kost de belastingbetaler handenvol geld. Maar afgezien van deze economische kost (het woord "verspilling" is hier wellicht beter op zijn plaats...) is er ook de vraag naar het maatschappelijk nut van al dat werk?

Geen enkele burger (zelfs niet een gespecialiseerde jurist) kan zo'n volume aan teksten

verwerken, onthouden laat staan begrijpen. Gevolg al die -uiteraard goed bedoelde - regelgeving schiet gewoon zijn doel voorbij. In België zijn wij kampioen in het vinden van de fameuze "achterpoortjes" in elke regel. Wie een handig advocaat kan betalen, vindt altijd wel een voor hem meest gepaste (uit)weg. Dit alles creëert niet alleen rechtsonzekerheid en grote onrechtvaardigheid, het zet ook weer een andere Kafkaïaanse mallemolen in werking. Enerzijds moet men een heel leger van controleurs allerhande de baan opsturen om toe te zien op een correcte naleving van al die regeltjes en anderzijds moeten geschillen omtrent de al dan niet correcte interpretatie van al dat regulerend werk, aan een 'bevoegde' rechtbank worden voorgelegd. Ook daar weer wordt een heel apparaat op de been gehouden (altijd betaald uit belastinggeld) dat ook alweer niet uitblinkt in efficiëntie, samenwerking en ijver.

SPRINGLEVEND

Als men echt en structureel het overheidsapparaat wil saneren en 'ontvetten' en tegelijk moderniseren, zou men best beginnen met een doorgedreven en volgehouden oefening in zelfbeheersing; ofwel gedurende enkele jaren géén nieuwe wetten en regeltjes meer uitvaardigen en als het toch niet anders kan, minstens 3 oude (voorbijgestreefde) regels afschaffen. Alle beleidsniveaus samen zouden als (verplichte) doelstelling moeten hebben, per jaar het aantal pagina's in het BS met 20% te verlagen. Destijds heeft de staatssecretaris voor Administratieve Vereenvoudiging schitterend werk gedaan. Helaas, het "momentum" van dit lovenswaardig initiatief is verloren gegaan en alles is terug in de oude plooi teruggevallen. Kafka is meer dan ooit springlevend. Wie heeft de moed hem van kant te maken?